

ОСОБЛИВОСТІ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО ЗАХИСТУ СУСПІЛЬНОЇ МОРАЛІ У КОНТЕКСТІ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВ ДИТИНИ В ІНФОРМАЦІЙНОМУ СЕРЕДОВИЩІ

НЕСТЕРЕНКО Анна Олександрівна - аспірант кафедри адміністративного та інформаційного права, Навчально-науковий Інститут права, психології та інноваційної освіти Національного університету «Львівська політехніка»

**УДК 342.6:343.226 (477)
DOI 10.32782/EP.2020.3.9**

В статті здійснено содержательную структурную характеристику особенностей административно-правовой защиты общественной морали в контексте обеспечения прав ребенка в информационной среде. Проанализированы нормы законов Украины «Об охране детства» и «О защите общественной морали» в контексте обеспечения прав ребенка в информационной среде. С помощью совокупности методов и подходов исследования проанализированы понятия охрана и защита общественной морали, формы защиты детей от негативного влияния информационной среды. Проанализирована структура механизма административно-правовой защиты общественной морали в контексте обеспечения прав детей. Рассмотрены нормативно-ценностный, целевой, организационно-инструментальный, факторный, информационный составляющие механизма административно-правовой защиты.

Ключевые слова: ребенок, права, правовой механизм, государственные органы, общественные институты, административно-правовой механизм, защита, охрана.

Постановка проблеми

Основні функції, форми та методи захисту суспільної моралі від існування в суспільстві поведінкових проявів найбільш поширених антисоціальних явищ залежать від видів і масовості, суспільства, панівних політичних, моральних, юридичних поглядів, рівня культури та розвитку інформаційного середовища. Протидію порушенням суспільної моралі

здійснюють різні органи публічної влади, громадські об'єднання, засоби масової інформації. Використання правових заходів для захисту прав дитини в інформаційному середовищі є поширеним засобом їх охорони. Однак, стосовно суспільної моралі пріоритет цієї форми піддається сумнівам, оскільки традиційно належить заходам захисту різної спрямованості. Це пов'язано з тим, що застосування лише репресивних заходів за вчинення правопорушень у сфері суспільної моралі показало неспроможність у протидії антисоціальній поведінці. Іншою обставиною, що свідчить про пріоритет комплексного підходу над застосуванням юридичних санкцій у захисті суспільної моралі, стали уявлення в суспільстві про справжні причини антисоціальної поведінки.

Аналіз дослідження проблеми

Проблему захисту суспільної моралі у контексті забезпечення прав дитини в інформаційному середовищі вивчали вчені: Н. П. Бортник, О. В. Волянська, В. В. Голина, Б. М. Головкін, В. Г. Гончаренко, О. В. Гордякова, І. М. Даньшин, А. І. Долгова, О. Ю. Дроздов, Н. В. Лесько, В. В. Костицький, О. Р. Михайленко, М. М. Назаров, В. В. Пушкарь, М. О. Семчик, Д. Н. Срібняк, І. К. Туркевич, І. Ю. Хомишин, В. І. Шакун і інші. Проте, практична потреба у дослідженнях забезпечення прав дітей в інформаційному середовищі у зв'язку з розвитком інформаційно-комунікаційних технологій визначає їх доцільність.

Мета статті – дослідження особливостей адміністративно-правового захисту суспільної моралі у контексті забезпечення прав дитини в інформаційному середовищі.

Виклад основного матеріалу

Становлення та розвиток особистості відбувається через засвоєння суспільних цінностей, що створюють стійку індивідуальну систему ціннісних орієнтацій, які детермінують поведінку та діяльність людини. але у зв'язку з пануванням плюралізму систем цінностей, зіткненням різних підходів до виховання наростає потреба в осмисленні ролі та впливу сучасних інститутів соціалізації – інформаційного середовища.

Складність ситуації полягає в тому, що досягнення науково-технічного прогресу виводять можливості засобів масової інформації на якісно новий рівень, далекий від простого інформування або трансляції фактів, істотно випереджає можливості виявлення та протистояння випадкам маніпулювання громадською думкою. Наростаюча неоднорідність інформаційного поля в інтерактивному сегменті, як наслідок можливості ретранслювати отриману інформацію в межах свого мікросоціуму та найближчого оточення, сприяє негативному впливу на дитину. Це обумовлює необхідність вироблення ефективних засобів забезпечення прав дитини в інформаційному просторі на предмет виявлення та припинення можливих зловживань щодо становлення та розвитку особистості.

Відповідно до Конституції України визнання, дотримання та захист прав і свобод людини та громадянина обов'язок держави [1]. Закон України «Про охорону дитинства» визначає, що забороняється пропагування у засобах масової інформації культу насильства і жорстокості, розповсюдження порнографії та інформації, що зневажає людську гідність і завдає шкоди моральному благополуччю дитини (ст. 20) [2].

Термін «охорона права», як впливає з аналізу законодавства, вживається досить часто. Не можна погодитися з тим, що встановлення правового режиму охорони носить загальний регулятивний характер. Заходи захисту застосовуються тоді, коли здійснити права важко, але права ще не порушені. Якщо

права порушені, то їх потрібно не захищати, а відновлювати.

Пізнавальну цінність мають дослідження вчених, які порівнюють поняття «охорона прав» і «захист прав» за обсягом. У цьому випадку доречно говорити не про широке значення поняття «захист права» щодо «охорони права», а про специфіку суб'єкта, який здійснює захист.

Для держави як інституту публічної влади захист прав є однією з основних функцій. Водночас, для виконання цієї функції державні органи та посадові особи вживають заходи, що забезпечують охорону прав, які становлять систему правового регулювання суспільних відносин, що запобігають правопорушенням, а в разі вчинення встановлюють відповідальність за допущені правопорушення.

Захист суб'єктивного права здійснюється державними органами у межах особливих правоохоронних відносин. Відновлення порушеного права та забезпечення юридичного обов'язку є важливі завдання захисту права. На наш погляд, захист права може виконувати не менш важливе, а в низці випадків першочергове завдання – припинення порушення права.

Наприклад, у ст. 1 КУпАП передбачено, що завданням Кодексу України про адміністративні правопорушення є охорона прав і свобод громадян, власності, конституційного ладу України, прав і законних інтересів підприємств, установ і організацій, встановленого правопорядку, зміцнення законності, запобігання правопорушенням, виховання громадян у дусі точного і неухильного додержання Конституції і законів України, поваги до прав, честі і гідності інших громадян, до правил співжиття, сумлінного виконання своїх обов'язків, відповідальності перед суспільством [3].

Аналіз положень цієї статті показує, що законодавець при формулюванні завдань використовує такі поняття, як охорона прав і виховання громадян, що вказує на подвійний підхід до захисту суспільної моралі. Водночас, закон «Про захист суспільної моралі» визначає, що змістом державної політики у сфері захисту суспільної моралі є створення необхідних правових, економічних та організаційних умов, які сприяють реалізації права на інформаційний простір, вільний від матеріалів, що ста-

новлять загрозу фізичному, інтелектуальному, морально-психологічному стану населення [4].

Різниця між ними полягає в такому: охорона пов'язана з існуванням загального забезпечувального правового режиму дозволів з метою недопущення та профілактики порушень. Натомість, захист – це заходи юридичного характеру, спрямовані на безпосереднє усунення перешкод на шляху реалізації права, можливість здійснення якого представлено відповідно суб'єктивним правом, свободою чи законним інтересом.

Захист може здійснюватися або самим суб'єктом, кому може бути завдано шкоди, або державними органами та становить сукупність правових і інших (політичних, економічних, соціальних, ідеологічних, культурних, інформаційних і інших) заходів, спрямованих на усунення загроз в інформаційному середовищі.

На думку Н. П. Бортник і С. С. Єсімова, правове регулювання в інформаційному середовищі складається з юридичних норм, які входять до складу декількох галузей права: конституційного, адміністративного, цивільного, кримінального, інформаційного, міжнародного та інших. Правове регулювання застосовує, насамперед, загальні концептуальні положення теорії держави та права, у межах якої розробляють основні поняття та положення, важливі для забезпечення прав дитини в інформаційному середовищі [5, с. 149].

Захист – більш вузьке поняття, що включає дії компетентних органів держави та громадян з відновлення порушених суб'єктивних прав і примусового виконання невиконаних або неналежно виконаних обов'язків, визначених нормами адміністративного та цивільного права.

Викладене дозволяє зробити висновок, що під захистом доцільно розуміти сукупність можливих заходів, спрямованих на усунення загрози порушення прав і законних інтересів.

Якщо поглянути на проблему з позицій інструментального підходу, в основі якого лежить теорія правових засобів, то поняття «охорона права» і «захист права» вказують на об'єкт охорони та захисту – об'єкт, який може охоронятися або захищатися юридичними та неюридичними засобами.

Сфера захисту суспільної моралі в інформаційному середовищі охоплює різні сфери суспільного життя (наприклад, інформаційну,

економічну, культурну, соціальну), де, крім правових регуляторів, можуть використовуватися інші заходи, наприклад, йдеться про інформаційно-правові норми щодо прозорості діяльності органів публічного управління, право на соціально значущу інформацію, електронну міжвідомчу взаємодію, інтеграцію державних і недержавних інформаційних систем у зв'язку зі здійсненням публічного управління, використання інформаційних технологій і систем у механізмах прямого та зворотного зв'язку з громадянами й інститутами громадянського суспільства, обмеження провайдерів контенту, який містить інформацію заборонену статтею 20 закону України «Про охорону дитинства» [6, с. 222].

Окремі вчені в зміст адміністративно-правового захисту включають нормативну та правозастосовну складові. Нормативна складова характеризується специфікою поєднання матеріально-правових, процесуальних норм і норм, що регулюють функції державних органів. Особливість правозастосовної складової адміністративно-правового захисту полягає у сформованій практиці поєднання адміністративних і судових форм захисту. Одні автори зводять захист до діяльності юрисдикційних органів щодо застосування примусових заходів, інші називають захистом заходи, що носять правоохоронний характер.

У зміст захисту входить можливість застосування примусових заходів щодо зобов'язаного учасника уповноваженою особою, діяльність компетентних органів держави з розгляду адміністративно-правових спорів, справ про адміністративні правопорушення. Деякі вчені необґрунтовано зводять зміст правового захисту лише до адміністративної відповідальності.

Під адміністративно-правовим захистом суспільної моралі у контексті забезпечення прав дитини в інформаційному середовищі слід розуміти сукупність адміністративно-правових заходів, у тому числі примусового характеру, які застосовуються органами публічної влади щодо заборони пропагування культу насильства та жорстокості, розповсюдження порнографії та інформації, що зневажає людську гідність і завдає шкоди моральному благополуччю дитини, спрямованих на нейтралізацію і усунення загроз у цій сфері, юрисдикційну діяльність в інформаційному середовищі.

Вивчення питань адміністративно-правового захисту суспільної моралі в контексті забезпечення прав дитини в інформаційному середовищі повною мірою дозволяє говорити про двояке розуміння цього інституту. У широкому сенсі це включає всі елементи, у тому числі адміністративну відповідальність за правопорушення в цій сфері. У вузькому сенсі адміністративно-правовий захист суспільної моралі полягає в діяльності органів публічної влади щодо реалізації завдань держави, пов'язаних із забезпеченням умов належного морального стану всього суспільства і окремо громадян, у тому числі дітей, що здійснюється за допомогою заходів адміністративно-правового захисту різної спрямованості (поліцейської, адміністративної, соціальної, виховної, юрисдикційної, інформаційної).

На нашу думку, пріоритет у питаннях адміністративно-правового захисту суспільної моралі у контексті забезпечення прав дитини в інформаційному середовищі належить розумінню у вузькому сенсі, оскільки захист суспільної моралі є одним із завдань державного управління, може бути досягнутий за допомогою належної діяльності органів публічної влади. Ця діяльність повинна бути спрямована на усунення причин і умов існування соціальних відхилень від соціально-моральної поведінки до їх викорінення.

При подібному підході акцент повинен робитися на застосування адміністративно-правових (позитивних), а не карально-репресивних (негативних) заходів, спрямованих на ліквідацію чинників і умов, які можуть невідгідно впливати на соціально-моральну поведінку дитини.

Для віднесення способів і засобів до адміністративно-правових заходів захисту суспільної моралі необхідно дві умови. По-перше, до адміністративно-правових заходів захисту суспільної моралі слід віднести способи та засоби, які застосовуються після порушення суб'єктивного права, невиконання або неналежного виконання обов'язку, або в разі виникнення загроз суспільній моралі. По-друге, адміністративно-правові заходи захисту повинні бути спрямовані на відновлення соціально-моральної поведінки, що обов'язково повинно бути показано в інформаційному середовищі.

Особливістю застосування заходів адміністративно-правового захисту є те, що застосу-

вання може ініціюватися органом публічної влади, особою, чії права порушуються і особою, яка веде антисоціальний спосіб життя, для запобігання заподіяння шкоди самому собі. Щодо дітей цю функцію виконують батьки або особи визначені чинним законодавством. Однак, нормами тільки одного адміністративного права захист суспільної моралі в інформаційному середовищі не забезпечити. Можна стверджувати, що адміністративно-правовий захист суспільної моралі – це структурний елемент правового захисту суспільної моралі. Суспільна мораль – система етичних норм, правил поведінки, що склалися у суспільстві на основі традиційних духовних і культурних цінностей, уявлень про добро, честь, гідність, громадський обов'язок, совість, справедливість [4].

У сфері правового захисту суспільної моралі можна виділити дві групи заходів правового захисту: адміністративно-правові та кримінально-правові. Це пов'язано з володінням особливих властивостей, що відрізняють ці заходи. Головні з них стосуються підстав виникнення адміністративної та кримінальної відповідальності, видів покарання, процедур застосування, галузевих нормативно-правових актів.

Адміністративно-правовий захист суспільної моралі виступає одним з елементів системи вищого порядку – системи захисту суспільної моралі, яка охоплює всі сфери життя суспільства, включаючи інформаційну. Захист суспільної моралі не обмежується адміністративно-правовими заходами і передбачає наявність інших заходів (соціальних, релігійних, педагогічних, інформаційних, технічних щодо соціальних інформаційно-комунікаційних мереж). Сукупність заходів утворює модель захисту суспільної моралі, яка охоплює інформаційну сферу, як відображення соціальної дійсності.

Можна говорити про розуміння терміна «захист суспільної моралі» в широкому, вузькому та власному розумінні. У широкому сенсі захист суспільної моралі має на увазі діяльність держави щодо захисту суспільної моралі з використанням заходів різної (соціальної, інформаційної, педагогічної, правової) спрямованості. У вузькому сенсі захист суспільної моралі слід розуміти як застосування заходів

юридичної відповідальності за правопорушення у цій сфері.

У власному розумінні захист суспільної моралі – це діяльність органів публічної влади з питань захисту суспільної моралі з використанням адміністративно-правових та інформаційно-правових заходів. Саме розуміння терміна у власному розумінні буде, на нашу думку, відображати адміністративно-правовий захист суспільної моралі.

Механізм адміністративно-правового захисту суспільної моралі у контексті забезпечення прав дитини в інформаційному середовищі включає низку взаємопов'язаних елементів. У науковій літературі висловлювалися думки щодо механізму захисту об'єктів правової охорони. Пропонувалися елементи: загроза – об'єкт охорони – охорона. На наш погляд, зміст механізму адміністративно-правового захисту суспільної моралі обумовлено відповідними особливостями цієї сфери, включає блоки:

– нормативно-ціннісний, складається з правових норм, що формують установки на захист суспільної моралі та вимоги до правомірної поведінки;

– цільовий, як система органів публічної влади, що здійснюють захист суспільної моралі, з юридично закріпленими цілями, завданнями, функціями;

– організаційно-інструментальний, виражається у встановленні на нормативно-правовій основі повноважень суб'єктів захисту суспільної моралі та формування зв'язків між ними щодо захисту суспільної моралі з використанням різних правових інструментів (заходів);

– факторний (включає систему чинників, що завдають шкоди суспільній моралі як об'єкта адміністративно-правового захисту);

– інформаційний, репрезентований правовим регулюванням прав дитини та інформаційної сфери (Інтернет, соціальні та локальні мережі).

Одним з елементів механізму адміністративно-правового захисту є чинники, що заподіюють шкоду, які в законодавстві зазначені як небезпека та загроза. Дослідження питань про зміст і співвідношення понять «небезпека», «загроза» має значення для інформаційного середовища. Водночас, немає загально-

визнаних і науково розроблених підходів до їх визначення. У деяких випадках у словниках української мови містяться суперечливі та розпливчасті визначення зазначених термінів.

Останнім часом у науковій літературі загроза розкривається як крайня ступінь небезпеки, а небезпека є можлива загроза. Аналіз чинних нормативно-правових актів показує, що обидва терміни використовуються в нормах законодавства.

У Доктрині інформаційної безпеки України загроза розуміється як можливість завдання шкоди правам та свободам людини та громадянина, матеріальним і духовним цінностям суспільства [7]. Подібне визначення загроз національній безпеці як сукупності умов і чинників, що створюють пряму або опосередковану можливість нанесення шкоди національним інтересам, закріплено в законі «Про національну безпеку України» [8].

Загрозою є безпосередня ймовірність і безпосереднє заподіяння шкоди, що вимагає відповідних заходів усунення та ліквідації наслідків. На наш погляд, систему чинників заподіяння шкоди стосовно об'єктів правового захисту утворюють розглянуті терміни «небезпека» та «загроза». Це підтверджується вивченням норм законодавства, що використовує лише такі поняття. Чинниками заподіяння шкоди суспільній моралі варто вважати загрози. Антисоціальні явища завдають реальної та непоправної шкоди суспільній моралі. Така позиція узгоджується з позицією законодавця, що відображено у статті 20 Закону України «Про охорону дитинства» [2].

До основних джерел загроз суспільній моралі, окрім зазначених у статті 20 Закону України «Про охорону дитинства», доцільно віднести: зловживання алкогольною продукцією, немедичне вживання наркотичних засобів, психотропних речовин та прекурсорів, що тягнуть вчинення значної кількості злочинів у стані алкогольного або наркотичного сп'яніння, поширення таких захворювань, як синдром набутого імунodefіциту (СНІД), наркоманія, алкоголізм.

І. Ю. Хомишин, досліджуючи концептуальні питання теорії і практики адміністративно-правового регулювання освіти України в умовах євроінтеграційних процесів, вказує на істотне зниження регуляторної сили законо-

давчих норм, що супроводжується відсутністю адекватної оцінки сучасних проблем у правовій теорії та практиці. Сучасна освітня парадигма ще не відповідає системі цінностей суспільства і потребує кардинальної зміни [9, с. 15]. Це повною мірою охоплює питання забезпечення прав дітей в інформаційному середовищі у контексті захисту суспільної моралі.

Аналіз нормативно-правових актів дозволяє зробити висновок, що адміністративно-правовий захист суспільної моралі у контексті забезпечення прав дитини в інформаційному середовищі здійснюється від загроз, пов'язаних з пропагуванням у традиційних та інформаційно-комунікаційних засобах масової інформації культу насильства та жорстокості, розповсюдження порнографії та інформації, що зневажає людську гідність і завдає шкоди моральному благополуччю дитини, незаконним обігом наркотиків, пияцтвом і алкоголізмом, бродяжництвом та жебрацтвом, проституцією, правопорушеннями, що стає предметом поширення в інформаційному середовищі.

Н. В. Лесько зазначає, що захист прав і законних інтересів дітей має бути одним з пріоритетних напрямів державної політики. В Україні основна проблема державної політики забезпечення та захисту прав дітей полягає у відсутності комплексного підходу, обмеженості фінансових ресурсів, які спрямовуються на формування та реалізацію державної політики [10, с. 19].

Висновки

Отже, підсумовуючи викладене вище, можемо констатувати, що адміністративно-правовий захист суспільної моралі у контексті забезпечення прав дитини в інформаційному середовищі – це структурний елемент правового захисту суспільної моралі, розгляд особливостей дозволяє говорити про двоякість його розуміння. Основні заходи стосуються підстав виникнення адміністративної та кримінальної відповідальності, видів покарання, процедур застосування, галузевих нормативно-правових актів.

Адміністративно-правовий захист суспільної моралі у контексті захисту прав дитини в інформаційному середовищі є одним з елементів системи вищого порядку – системи захисту суспільної моралі. Захист суспільної моралі не

обмежується адміністративно-правовими заходами, а передбачає наявність й інших заходів. У сукупності ці заходи утворюють модель захисту суспільної моралі в Україні. Механізм адміністративно-правового захисту суспільної моралі в контексті захисту прав дитини в інформаційному середовищі можна визначити як комплексне адміністративно-правове та інформаційне явище, що включає систему правових норм і вихідних установок, мету, завдання і зміст організаційно-правової діяльності уповноважених суб'єктів, які самостійно, взаємодіючи у певних формах, із застосуванням різних адміністративно-правових заходів здійснюють захист суспільної моралі та відповідно інформаційних прав дітей. Широкий зміст досліджуваного механізму спричиняє необхідність упорядкованого взаємного розташування складових і формування змісту цього поняття.

Зміст механізму адміністративно-правового захисту суспільної моралі у контексті забезпечення прав дитини в інформаційному середовищі – це сформована на основі адміністративно-правового регулювання цілісна система взаємопов'язаних елементів адміністративного та інформаційного права, які консолідуються, розвиваються, органічно взаємопов'язані, функціонально орієнтовані на досягнення спільної мети – недопущення негативного впливу на дітей і забезпечення прав дитини в інформаційному середовищі.

Література

1. Конституція України: Закон України від 28.06.1996 р. № 254к/96-ВР. *Відомості Верховної Ради України*. 1996. № 30. Ст. 141.
2. Про охорону дитинства: Закон України від 26.04.2001 р. № 2402-ІІІ. *Відомості Верховної Ради України*. 2001. № 30. Ст. 142.
3. Кодекс України про адміністративні правопорушення: Закон України від 07.12.1984 р. № 8073-Х. *Відомості Верховної Ради Української РСР*. 1984. Додаток № 51. Ст. 1122.
4. Про захист суспільної моралі: Закон України від 20.11.2003 р. № 1296-ІV. *Відомості Верховної Ради України*. 2004. № 14. Ст. 192.
5. Бортник Н., Єсімов С. Відносини в мережі Інтернет як об'єкт правового регулювання. *Вісник Національного університету «Львівська політехніка»*. Юридичні науки. 2019. Вип. 22. С. 147–153.

АНОТАЦІЯ

У статті здійснено змістовно-структурну характеристику особливостей адміністративно-правового захисту суспільної моралі у контексті забезпечення прав дитини в інформаційному середовищі. Проаналізовано норми законів України «Про охорону дитинства» та «Про захист суспільної моралі» у контексті забезпечення прав дитини в інформаційному середовищі. За допомогою сукупності методів та підходів дослідження проаналізовано поняття охорона та захист суспільної моралі, форми захисту дітей від негативного впливу інформаційного середовища. Проаналізовано структуру механізму адміністративно-правового захисту суспільної моралі у контексті забезпечення прав дітей. Розглянуто нормативно-ціннісний, цільовий, організаційно-інструментальний, факторний, інформаційний складові механізму адміністративно-правового захисту.

Ключові слова: дитина, права, правовий механізм, державні органи, громадські інституції, адміністративно-правовий механізм, захист, охорона.

6. Єсімов С. Основні напрями вдосконалення законодавства щодо використання інформаційних технологій у публічному управлінні. *Вісник Національного університету «Львівська політехніка»*. Юридичні науки. 2017.- № 865. С. 215–223.

7. Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 29 грудня 2016 року «Про Доктрину інформаційної безпеки України»: Указ Президента України від 25.02.2017 р. № 47/2017. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/47/2017>

8. Про національну безпеку України: Закон України від 20.06.2018 р. № 2469-VIII. *Відомості Верховної Ради України*. 2018. № 31. Ст. 241.

9. Хомишин І. Ю. Концептуальні питання теорії і практики адміністративно-правового регулювання освіти України в умовах євроінтеграційних процесів: автореф. дис. ... д-ра юрид. наук: спец.: 12.00.07. Львів. 2019. 41 с.

10. Лесько Н. В. Адміністративно-правове забезпечення формування та реалізації державної політики у сфері захисту дітей від насильства та інших протиправних дій: автореф. дис. ... д-ра юрид. наук: спец.: 12.00.07. Львів. 2019. 39 с.

SUMMARY

The article contains a substantive-structural characteristic of the features of administrative and legal protection of public morality in the context of ensuring the rights of the child in the information environment. The norms of the laws of Ukraine «On Childhood Protection» and «On Protection of Public Morality» are analyzed in the context of ensuring the rights of the child in the information environment. Using the set of research methods and approaches, the concept of protection and protection of public morals, forms of protection of children from the negative impact of the information environment is analyzed. The structure of the mechanism of administrative and legal protection of public morality in the context of ensuring the rights of children is analyzed. The normative-value, target, organizational-instrumental, factor, information components of the mechanism of administrative-legal protection are considered.

It is concluded that the administrative and legal protection of public morality in the context of ensuring the rights of the child in the information environment - is a structural element of legal protection of public morality, consideration of features allows us to talk about the ambiguity of its understanding. The main measures concern the grounds for administrative and criminal liability, types of punishment, application procedures, sectoral regulations.

Emphasis is placed on the fact that the administrative and legal protection of public morality in the context of the protection of children's rights in the information environment is one of the elements of a higher order system - the system of protection of public morality. Protection of public morals is not limited to administrative and legal measures, provides for other measures. Together, these measures form a model for the protection of public morality in Ukraine. The mechanism of administrative and legal protection of public morality in the context of protection of children's rights in the information environment can be defined as a complex administrative and legal and information phenomenon, including a system of legal norms and initial settings, goals, objectives and content of organizational and legal activities. independently, interacting in certain forms, with the use of various administrative and legal measures to protect public morality and, accordingly, the information rights of children.

Key words: child, rights, legal mechanism, state bodies, public institutions, administrative and legal mechanism, protection, protection.